

Moje Erasmus iskustvo u doba korone?

1.

“Za svoju razmjenu odabrao sam sveučilište Adam Mickiewicz u gradu **Poznanu** koji se nalazi u jednoj od najrazvijenijih regija **Poljske**.”
(str. 102 - 105)

 FRAN

2.

“Bližio se datum našeg odlaska u **Bochum**, a u **Njemačkoj** kao i u većini zemalja svijeta je vladao lockdown te je zbog toga i sam odlazak bio vrlo upitan...”
(str. 106 - 114)

 PETRA & LEONARDA

3.

“Radilo se o prilici za besplatno putovanje u **Grčku**, u sklopu Erasmus+ projekta razmjene mladih. Iako je sve izgledalo predobro da bi bilo istinito, odlučila sam...”
(str. 115 - 117)

 LUCIJA

4.

“Nije prošlo dugo od mog odlaska u Grčku i prijave na novi projekt, ovoga puta u pitoresnom mjestu **Diemeringen** u blizini **Strasbourga**, glavnog grada **francuske pokrajine Grand Est**.”
(str. 118 - 121)

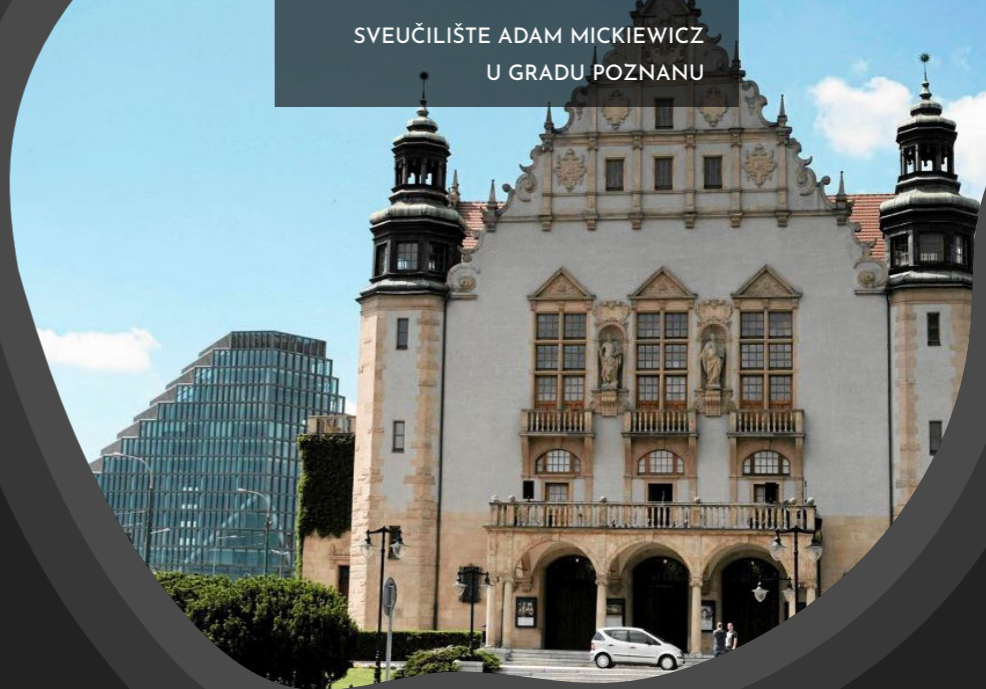
 LUCIJA

Poljska

POZNAŃ

SVEUČILIŠTE ADAM MICKIEWICZ
U GRADU POZNAŃU

 FRAN DUBOVEČAK

Tijekom cijelog studiranja razmišljao sam o studentskim razmjenama te o studiranju u inozemstvu. Tek sam se na početku diplomskog studija odvažio prijaviti na Erasmus+ program studentske razmjene za zimski semestar u akademskoj godini 2020./21. Neke od ponuđenih zemalja bile su: Njemačka, Turska, Rumunjska, Slovenija, Poljska, itd. Za svoju razmjenu odabrao sam sveučilište Adam Mickiewicz u gradu Poznanu koji se nalazi u jednoj od najrazvijenijih regija Poljske. Mnogi su bili začuđeni mojim izborom zemlje za razmjenu no bio sam poprilično siguran u svoj izbor s obzirom na to da su me Poljska kao zemlja i njeni domaći ljudi oduševili tijekom stručnog putovanja koje je bilo organizirano od strane studentskog zbora 2017. godine, prilikom kojeg smo posjetili geodetske fakultete i tvrtke u Varšavi i Wrocławu. Jedini prob-

„...no znao sam, da je to moja zadnja prilika za studentsku razmjenu koju nikako nisam želio propustiti.“

lematičan događaj oko mog Erasmus+ programa je bila COVID-19 pandemija koja je u datom trenutku bila nepredvidiva, nitko nije mogao znati kako će izgledati moja razmjena, hoće li moje iskustvo biti loše upravo zbog restrikcija, mogućih novih lockdownova te hoću li se i sam samcat zaraziti i razboljeti u stranoj zemlji. Sva ta pitanja su mučila mene i pogotovo moje roditelje no znao sam, da je to moja zadnja prilika za studentsku razmjenu koju nikako nisam želio propustiti.

U Poznani sam stigao dva tjedna prije početka predavanja kako bi se bolje upoznao s gradom, prilagodio na život u domu i imao više vremena za formiranje društva.

Već pri dolasku sam se osjećao dobrodošlim s obzirom na to da me je već na aerodromu dočekala tzv. "Erasmus buddy" koja me je pratila do doma u kojemu sam bio smješten te kasnije upozнала s gradom i sa svim potrebnim informacijama za život u Poznani. Također, stajala mi je na usluzi tijekom cijele razmjene. Poprilično brzo su se formirala nova društva koja su bila sačinjena od pretežno Erasmus i domaćih studenata. Tjedan dana prije početka nastave održan je "orijentacijski tjedan" za Erasmus studente. Tijekom svakog dana u tom tjednu održani su događaji poput posjete muzeja, vožnje kanua, pub crawlinga, klizanja, itd. Taj tjedan

na pandemiju i restrikcije te u isto vrijeme imali nezaboravna iskustva.

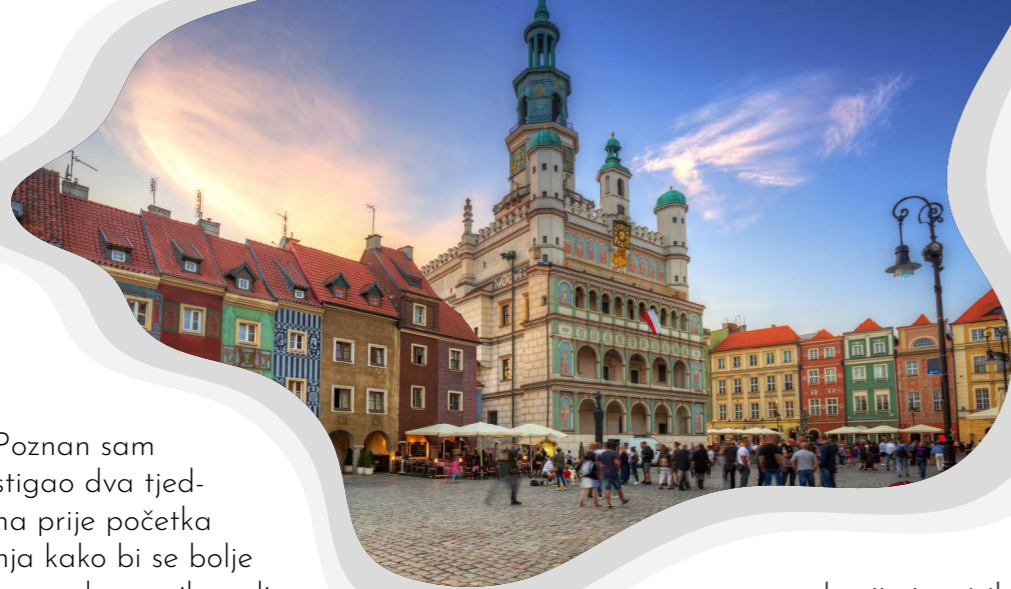
Najnapornija stvar oko cijelog Erasmusa je zasigurno bila dokumentacija, prikupljanje svih mogućih potvrda, potpisa, pečata i ispunjavanje raznoraznih obrazaca što je ipak potpuno zanemarivo u usporedbi sa svim pozitivnim stvarima koje razmjena donosi. Nastava je bila fokusirana na praktično učenje, putem projekata i prezentacija, a polaganja kolegija su se izvodila kroz izradu i prezentaciju projekata ili kroz ispite. Na tom sveučilištu upoznao sam se s novim programskim jezicima, radio u novim programima te upoznao se s nekim novim dijelovima geodezije i geoinformatike. Osim obrazovanja trebalo bi istaknuti

Semestar proveden u Poljskoj smatram jednim od mojih najljepših životnih iskustava...

je rezultirao sa širenjem korone među studentima, mnogi su završili u samoizolacijama (uključujući mene), bolesni, bez osjeta njuha, većinom netestirani, ali svi su se brzo oporavili. Nakon tog tjedna također su uslijedile stroge restrikcije u cijeloj Poljskoj te je skoro sve bilo zatvoreno, sva nastava je bila online i bilo je obavezno nositi maske na otvorenom što je potrajalo tijekom cijele moje razmjene. Bez obzira na to, studenti su pronašli načine kako se zabavljati i upoznavati druge ljude u takvim uvjetima; pretežno se radilo o vikend putovanjima po raznim dijelovima Poljske, tulumima po domovima i stanovima, volontiranju, odlascima u ilegalne klubove i restorane, sudjelovanju na prosvjedima i još mnoge druge aktivnosti zbog kojih smo svi zaboravili

kako je Erasmus+ program utjecao na moje dodatno osamostaljenje i snalaženje u potpuno novim uvjetima, pozitivno je utjecao i na moju tečnost pričanja engleskog jezika. Također sam upoznao ljude iz svih dijelova svijeta te s njima stvorio jake poveznice i prijateljstva. Upoznao sam se s poljskom kulturom i ljudima te shvatio koliko Poljaci vole Hrvatsku i Hrvate, s obzirom na to cijelo vrijeme sam se osjećao dobrodošlim u toj stranoj zemlji. Semestar proveden u Poljskoj smatram jednim od mojih najljepših životnih iskustava, zato bih preporučio svim studentima, da ne propuštaju priliku koja im se nudi. Izađite iz zone komfora, isprobajte nove stvari, putujte, upoznajte nove ljude i zajedno stvorite nezaboravne uspomene!

 FRAN DUBOVIČAK

Njemačka

BOCHUM

 PETRA POKROVAC

Još dok sam bila srednjoškolka čula sam kako postoji program preko kojeg studenti imaju mogućnost studirati u stranoj državi. Već tada sam znala da jednog dana to iskustvo želim iskusiti i ja. Prije otprilike dvije godine, na jednoj od brojnih zajedničkih kava ispričala sam kolegici i prijateljici Leonardi kako imam želju ići na Erasmus. Njoj se također ideja svidjela i „pao“ je dogovor da idemo zajedno zadnji semestar diplomskog studija. Prvotna ideja bila je odlazak u Valenciju, no kada je izašao natječaj za našu godinu uslijedio je šok – na popisu se nije nalazila Valencija. Kako nam je do tada to bila prva i jedina opcija o drugim gradovima nismo ni razmišljale. Nismo imale puno vremena za razmišljanje te pošto smo se odlučile za pisanje diplomskog rada na stranom sveučilištu bilo je potrebno prije prijave pronaći mentora na tom sveučilištu. Pronašle smo mentora i odabrale grad Bochum na zapadu Njemačke.

„**...sam odlazak bio vrlo upitan. Bez obzira na sve odlučile smo otići – pa što bude!**“

Bližio se datum našeg odlaska u Bochum, a u Njemačkoj kao i u većini zemalja svijeta je vladao lockdown te je zbog toga i sam odlazak bio vrlo upitan. Bez obzira na sve odlučile smo otići – pa što bude! Međunarodni ured Hochschule Bochum poslao nam je upute kako da se prijavimo za smještaj u jednom od studentskih domova u Bochumu. Nakon nekoliko tjedana stigao je e-mail u kojem je pisalo u koji dom i sobu ću biti smještena.

Sredinom ožujka ove godine napokon smo sletjele u Njemačku i započele naše dugoočekivano Erasmus iskustvo. Iako su se svi kolegiji morali održavati online, mi smo imale sreću u nesreći što smo pisale diplomski rad pa nam je bilo dopušteno dolaziti uživo na fakultet. Profesor Schmidt, mentor kojeg smo odabrale na stranom sveučilištu, nam je prvih mjesec dana pokazivao što sve njihov fakultet pruža, a nama bi moglo poslužiti kao tema diplomskog rada. Tako smo imale prilike koristiti HTC Vive naočale za prikaz virtualne stvarnosti, pješčanik prikazan pomoću projektor proširene stvarnosti, CargoBike koji nosi hardver za prikupljanje 3D oblaka točaka. Također, imale smo priliku odlaska na jezero Haltern te vožnju brodom sa svrhom prikupljanja podataka o podvodnom terenu jezera pomoću multibeam sistema. Nakon što sam odabrala

”Tu shvatiš, da bez obzira odakle dolaze, svi mladi ljude se vole zabavljati, putovati...”

temu diplomskog rada profesor Schmidt mi je svojim stručnim savjetima i vodstvom uvelike pomogao u izradi istog.

Iako u vrijeme našeg dolaska u Njemačku restorani, kafići, klubovi i turistički smještaji nisu smjeli raditi, već nakon nekoliko dana smo krenule u istraživanje Bochuma i drugih obližnjih gradova u saveznoj pokrajini Sjevernoj Rajni-Vestfaliji (NRW). Jedna od jako korisnih stvari je što svakih student u ovoj pokrajini ima besplatnu kartu za javni prijevoz u cijeloj pokrajini te čak do tri grada u susjednoj Nizozemskoj. Mislim da smo tu mogućnost iskoristile maksimalno jer smo obišle gradove poput Kölna, Düsseldorfa, Dortmund, Aachena, Bonna, Münstera te drugih manjih gradova i mjesta u

blizini Bochuma. Javni prijevoz u Njemačkoj je jako dobro organiziran, svi gradovi su povezani vlakovima te se može brzo stići iz jednog grada u drugi. Kada se situacija „s koronom“ poboljšala posjetila sam i gradove izvan pokrajine poput Hamburga, Berlina, Amsterdama u Nizozemskoj i Bruxellesa u Belgiji.

Krajem ožujka održan je online susret svih studenata na međunarodnim razmjenama na Hochschule Bochum. Nažalost, morao se održati online zbog pandemije. Na tom susretu smo shvatile da je zapravo većina ljudi odlučila doći na razmjenu bez obzira na to što su se kolegiji morali održavati online te da ih nekoliko živi baš u domu u kojem smo i mi bile smještene. Odmah je organizirana „kava“ unutar doma i druženja su započela.

Erasmus je izvrsna prilika za upoznati i družiti se s ljudima iz brojnih zemalja svijeta. Tu shvatiš, da bez obzira odakle dolaze, svi mladi ljude se vole zabavljati, putovati, sklopiti nova poznanstva, ali i naučiti nove stvari koje im njihov matični fakultet ne bi mogao omogućiti.

Iza kraj, htjela bih poručiti svima koji imaju mogućnost odlaska na Erasmus da se ne dvoume i odu jer je to savršena prilika da se izađe iz rutine i svakodnevnih okvira, proširi vidike, sklope brojna prijateljstva iz cijeloga svijeta, putuje i nauči puno toga novoga.

PETRA POKROVAC

LEONARDA RUSAN

Sjećam se još u srednjoj školi, na satovima Engleskog jezika, kada sam prvi puta čula za nešto što se zove Erasmus. Već tada mi se apsolutno svidjela ideja da studiraš i živiš u drugoj državi s ljudima iz cijelog svijeta. Na prvoj godini diplomskog studija, prijateljica Petra mi je rekla kako ima jednu ludu ideju i kako joj se čini da sam ja osoba koja bi mogla pristati na nju. Kada mi je rekla da je ta luda ideja Erasmus, naravno da sam pristala. Iako je proces prikupljanja potrebne dokumentacije i slanja mailova bio izrazito naporan, itekako se isplatio. Naša želja je bila Valencija o kojoj smo čule od drugih studenata s našega fakulte-

”Petra mi je rekla kako ima jednu ludu ideju i kako joj se čini da sam ja osoba koja bi mogla pristati na nju.”

ta koji su tamo već bili na razmjeni. Kada je natječaj za Erasmus bio otvoren, uslijedio je šok jer Valencija nije bila na popisu partnerskih sveučilišta. Bilo je potrebno izabrati novu lokaciju. Odluka je pala na Bochum jer se od svih ponuđenih gradova nalazi najdalje od Zagreba i na odličnoj je poziciji za putovanja u neke druge države, što se kasnije ispostavilo kao pun pogodak. Sada ne žalim ni najmanje što smo spletom okolnosti završile u Bochumu, a ne u Valenciji.

Nisam znala što točno očekivati od Bochuma jer ne postoji student s Geodetskog fakulteta koji je prije nas proveo svoj Erasmus tamo. Nije mi se nimalo svidjela činjenica da u vrijeme korona virusa idemo u rigoroznu Njemačku koja ima puno stroža pravila i mjere od Hrvatske, ali prilikom naše prijave na Erasmus nije postojao ni “k” od korona virusa. Odlučile smo se na odlazak jer nam je to bila posljednja šansa, zadnji semestar diplomskog studija. Bilo je to “sad ili nikad”.

Bochum je grad koji se nalazi na zapadu Njemačke u najnaseljenijoj saveznoj pokrajini Sjevernoj Rajni-Vestfaliji. Bochum ima samo oko 360 000 stanovnika, ali to je još uvijek više od svih hrvatskih gradova, osim Zagreba. Pokrajina Sjeverna Rajni-Vest-

falija ima skoro 18 milijuna stanovnika što je kao 4 i pol Hrvatske. Taj dio Njemačke nema najljepše vrijeme. Stanovnici su već toliko navikli na kišu da ne nose ni kišobrane, nego hodaju po kiši kao da je ni nema. Bochum je pravi sveučilišni grad koji broji čak 9 sveučilišta s više od 56 000 studenata. To znači da je otprilike svaki šesti stanovnik grada student. Sveučilište u Ruhru ima najveći sveučilišni kampus u cijeloj Njemačkoj. Nekoliko metara od ogromnog kompleksa zgrada koje čine Sveučilište u Ruhru se nalaze zgrade Sveučilišta primijenjenih znanosti u Bochumu na kojemu smo mi provele svoju razmjenu.

Sveučilište primijenjenih znanosti Bochum sadrži odjel za Geodeziju, čiji smo mi član bile. Studenti geodezije se opredjeljuju na studente geodezije i studente geoinformatike već na prvoj godini preddiplomskog studija, dok se kod nas ta razdioba događa tek na diplomskom studiju. S obzirom na to da smo u Hrvatskoj bile studentice geoinformatike, tako smo i tamo pripale tom smjeru. Iako većina studenata odluči otići na razmjenu slušati predmete, mi smo se odlučile za pisanje diplomskog rada. Tako nismo morale produživati svoje studiranje, a i na

kraju je to ispala kao puno lakša i bolja opcija. Mentora za diplomski rad na stranom sveučilištu smo morale pronaći samostalno, putem maila, prije nego što je natječaj za Erasmus bio aktivan. Mentor kojega smo na kraju odabrale ispao je odličan odabir. Profesor je izrazito stručan i uvijek nam je rado pomagao. Engleski priča jako dobro pa nam komunikacija nije bila problem. S obzirom na to da ne znam njemački jezik ništa više od osnova, pisanje diplomskog rada na engleskom jeziku, koje nam je omogućio mentor bio je pun pogodak. Osim toga, rad nije bilo potrebe u potpunosti završiti unutar mobilnosti niti ga braniti na stranom sveučilištu. Drugim riječima, moje Erasmus iskustvo je bio kao jedan dugačak izlet

Drugim riječima, moje erasmus iskustvo je bio kao jedan dugačak izlet u Njemačkoj gdje sam većinu vremena putovala...

u Njemačkoj gdje sam većinu vremena putovala, družila se ili partijala s ljudima iz cijelog svijeta, a diplomski se pisao kad se pronašlo vremena. Zbog korona virusa sveučilište je bilo prazno, bez studenata i nastava je bila online, ali smo svejedno nekoliko puta posjetile sveučilište gdje nam je mentor u suradnji s drugim profesorima i asistentima pokazao fakultet, instrumente i tehnologiju koju koriste. Tamo sam vidjela neke stvari koje na našem fakultetu u Zagrebu ne bi imala prilike vidjeti.

Bile smo smještene u jednom od mnogobrojnih studentskih domova u Bochumu koji su pod upraviteljstvom AKAFÖ. Na ne tako velikom području postoji jako puno zgrada koje su studentski domovi i nude različitu vrstu smještaja. Od jednokrevetnih soba sa za-

jedničkim kupaonicama i kuhinjama pa sve do pojedinačnih apartmana za mlade obitelji studente. Nijemcima je jako stalo do obrazovanja, pa postoje čak i vrtići preko puta fakulteta gdje studenti koji su mladi roditelji mogu ostaviti svoje dijete prije nego što odu na predavanja. Ti vrtići su također pod upraviteljstvom AKAFÖ-a. Petra i ja smo bile smještene u istoj zgradi, ali u različitim stanovima. Ja sam dijelila svoj stan, odnosno kupaonu i kuhinju s Talijankom. Isprva mi je bilo jako neobično da mi prve riječi svako jutro i zadnje svaku večer budu na engleskom jeziku, ali nakon nekog vremena sam se navikla. Što se tiče smještaja, stan je bio velik i pristojno uređen, a mjesečna stanarina je iznosila skoro

380 €. Cijena smještaja nije baš jeftina. Studenti koji tamo studiraju godinu dana ili duže plaćaju za istu vrstu smještaja znatno manje. Osim plaćanja mjesečne stanarine bilo je potrebno uplatiti fakultetu 336 € na početku semestra. U tu cijenu ulazi besplatan prijevoz sa svim vrstama vlakova i autobusa unutar cijele pokrajine Sjeverna Rajn-Vestfalija, ali i do nekih gradova koji se nalaze u Nizozemskoj, kao što je Venlo, Arnhem ili Nijmegen. Osim prijevoza, druga pogodnost plaćanja 336 € je popust u menzi. Menze postoje u sklopu fakulteta, ali ne i u sklopu studentskih domova kao što je to slučaj u Hrvatskoj. Iako se 336 € čini kao puno novca, ako se uzme u obzir da je javni prijevoz u Njemačkoj izrazito skup, nama se to isplatilo već unutar prvog mjeseca razmjene putujući

u različite gradove pokrajine kao što su Köln, Düsseldorf, Bonn, Essen, Duisburg, Dortmund, Münster, Aachen, ali i mnoge druge manje gradove. Osim gradova unutar pokrajine, nismo se mogle vratiti iz Njemačke, a da ne posjetimo Berlin. Izvan Njemačke posjetila sam Bruxelles u Belgiji, Amsterdam i Nijmegen u Nizozemskoj, Porto u Portugalu, a svratila sam čak i do Azorskih otoka usred Atlantskog oceana jer sam išla u posjetu bratu koji je tamo također bio na Erasmusu.

Stereotip da Nijemci nisu najzabavniji i da su hladni i dosta zauzeti ljudi je istinit. Također, poznata je činjenica kako nemaju smisla za modu, pa je tako vidjeti djelatnika kako hoda u čarapama i sandalama po hodnicima fakulteta normalna pojava. Njemačka hrana je puno lošija od hrvatske hrane. Uglavnom se piju različite vrste piva i jede pomfrit ili Currywurst (kobasica s curry kečapom).

Moje Erasmus iskustvo se odvijalo za vrijeme pandemije, pa su postojale u različitim periodima različite zabrane i većinu vremena su klubovi, kafići, restorani i dućani osim drogerija i dućana s hranom bili zatvoreni. Bez obzira na to, druženja po studentskim sobama, roštilji, rođendani, odbojka na pijesku, bicikljanje od Bochuma do Dortmunda, druženja u parkovima, velike zabave pod mostovima, na balkonu sveučilišta i na velikim travnatim površinama uz DJ-a i mnoga druga zabavna druženja nisu nedostajala. Upravo zbog situacije koja je bila, s mnogim ljudima sam se zbližila i stekla prijateljstva koja i dalje traju. Iako sam bila u Njemačkoj, najmanje sam se družila s Nijemcima. Upoznala sam ljude iz daleke Sjeverne Koreje, Indije, Azerbajdžana, Uzbekistana, Egipta, Libana, Izraela, Kolumbije, Meksika, ali i mnogih europskih država kao što su Ukrajina, Turska, Slovačka, Italija, Francuska, Bugarska, Španjolska, Albanija, Velika Britanija i mnoge druge. Petra i ja smo bile jedine Hrvatice i za vrijeme cijele mobilnosti nismo upoznale niti jednog studenta iz Hrvatske. Jedine osobe s kojima smo pričale hrvatski jezik, a da su nas razumjeli su bili jedan student iz Srbije i jedan iz Bosne i Hercegovine. Kada je Bochum bio odabran kao destinacija, nisam mislila da ću upoznati ljude iz ovoliko različitih država. Iznenadila me činjenica da u Bochumu ne samo da ima jako veliki broj Erasmus studenata koji svakoga semestra dolaze, nego ogroman broj redovnih studenata nisu Nijemci, već dolaze iz različitih država. Sasvim je normalna stvar da u javnom prijevozu čuješ ljude kako pričaju razne jezike, a najmanje se čuje njemački.

Erasmus se ne može ispričati u par odlomaka, toliko toga se dogodilo, toliko toga sam naučila novog i suočila se s različitim situacijama za koje sam sigurna da se ne bih suočila da sam propustila ovu priliku i zato, za kraj želim reći da je Erasmus nešto o čemu ljudi uglavnom slušaju tuđe priče, a samo nekolicina iskusi. Promijeni to i ako imaš priliku, kreiraj i ti svoju Erasmus priču. Vjerujem mi nećeš požaliti!

Grčka

STRATONI

 LUCIJA GRGAT

Sve je počelo jednog klasičnog lipanjskog dana, ispunjenog učenjem i znojem. Tijekom „desetominutne“ pauze od knjige listala sam Facebook stranicu i naletjela na pomalo sumnjivu objavu. Radilo se o prilici za besplatno putovanje u Grčku, u sklopu Erasmus+ projekta razmjene mladih. Iako je sve izgledalo predobro da bi bilo istinito, odlučila sam ispuniti obrazac za prijavu. Na moje

” Iako je sve izgledalo predobro da bi bilo istinito, odlučila sam ispuniti obrazac za prijavu. “

veliko iznenađenje, za dva dana primila sam potvrdu o sudjelovanju u projektu.

Vrijeme do projekta prošlo je neviđenom brzinom, došao je 19. srpnja i prvi sastanak s drugim sudionicima projekta na autobusnom kolodvoru u Zagrebu. Zajedno s četiri djevojke iz raznih dijelova Hrvatske, koje je spojila želja za putovanjem i avanturom, krenule smo prema Grčkoj. Put je bio dosta mukotrpan, s obzirom na duljinu i broju izmijenjenih vrsta transporta, a i situacija s koronom sigurno nije pomogla. Svom srećom, i uz neizostavan Google Maps, uspjele smo se sastati s ostatkom ekipe projekta ispred Arheološkog muzeja u Solunu. Neispavani i gladni, ukrcali smo

se na bus (opet), i krenuli prema zadnjem odredištu, mjestu Stratoni. Stratoni je maleno mjesto od svega par tisuća stanovnika na obali Egejskog mora. Naš dom sljedećih dana bila je polu-obnovljena škola, za čije je uređenje bila zaslužena skupina od dvadesetak volontera u sklopu Erasmus+ volonterskih sekcija.

Sljedeći dan bilo je vrijeme za radionice koje su služile upoznavanju i teambuildingu. Ono što sam naučila je u koliko nevjerojatno kratko vrijeme je moguće zbliziti se i sprijateljiti s potpunim neznancima. Nakon dva, moj krug poznanika i prijatelja uključivao je studente, programere, glazbenike i umjetnike iz Grčke, Sjeverne Makedonije, Bugarske, Cipra i Poljske. Sve je bilo puno pozitivne i prihvaćanja, svi su se trudili što bolje upoznati osobu do sebe u malo vremena koje nam je bilo dostupno. Naravno, osim druženja i zafrkancije dani su bili fokusirani na radionice raznih socioekonomskih tematika. Svaka zemlja morala je prezentirati problem ili pojavu u društvu kroz interaktivne radionice, igre i diskusije. Zadatak hrvatske grupe, predstavnika udruge Meraki,

bio je obraditi pojavu provođenja kampanja na društvenim mrežama. Istaknula bih volju i angažiranost svake osobe tijekom projekta, nikome nije bio poslušati mišljenje drugih, kao i aktivno sudjelovati u ponekad napornim aktivnostima (kao primjer navela bih košarku na (ne)ugodnih 35 stupnjeva). Dani su prolazili brzo, ispunjeni smijehom, druženjem, učenjem grčkih tradicionalnih plesova te degustiranjem raznih internacionalnih specijaliteta (cedevita, nakon rakije, bila je hit).

Nažalost, došao je i dan rastanka. Obćali smo posjete u bližoj budućnosti i ponovne razmjene, te razmijenili profile na Instagramu, Facebooku i ostalim sredstvima moderne komunikacije.

Razmjena mladih u sklopu Erasmus+ organizacije bilo je jedno od najljepših iskustava u mom studentskom životu te bih obavezno preporučila sudjelovanje svakome željnom putovanja i novih prijateljstava.

Francuska

DIEMERINGEN

 LUCIJA GRGAT

Prošlo je dugačko i uzbudljivo ljeto, tijekom kojeg sam pored prekrasnih druženja, spavanja i slavljenja titule bakalara (hvala, hvala) otkrila blagodati Erasmus+ projekata. Nije prošlo dugo od mog odlaska u Grčku i prijave na novi projekt, ovoga puta u pitoresknom mjestu Diemeringen u blizini Strasbourga, glavnog grada francuske pokrajine Grand Est.

Put do Francuske trajao je 19 sati koje su neki prospavali, a neki trošili razmišljajući o činjenici kako smo ipak mogli dati koju kunu više za avionske karte.

Ovog puta, na putovanje su me pratila dva kršna geodeta; kolega Bolješić te bivši kolega Božek (kolega Božek se nažalost više ne broji kao geodet, ali ima počasno mjesto). Put do Francuske trajao je 19 sati koje su neki prespavali, a neki trošili razmišljajući o činjenici kako smo ipak mogli dati koju kunu više za avionske karte. No, što je - tu je, sretno smo stigli do destinacije, pojeli lokalni specijalitet koji je na sreću putnika bio zapečena pašta, došli do postaje i ukrkali se na vlak do našeg mjesta boravka, Diemeringena.

Slijedilo je prvih par sati upoznavanja, druženja i klasičnog iskrivljenog izgovaranja raznih europskih imena. Josip je zamijenio ime s Džousefom, Lucija je poprimala oblike svake inačice tog imena, dok je Filip ostao Filip, jer ispada da zaista ne postoji toliko varijacija na spomenuto ime.

Jedva smo dočekali noć i spavanje, pogotovo jer nas je čekalo deset itekako iscrpljujućih dana.

Tema projekta bila je „Youth Journey to Politics“, odnosno trening s ciljem osposobljavanja mladih pri uvođenju i implementiranju političkih odluka i ideja. Iako je predrasuda o Erasmus projektima uvijek o tome koliko se ništa ne radi osim druženja i zabavljanja, mnoge od nas je iznenadila količina posla i radionica koje su nas dočekale. Program je svaki dan počinjao u 9, imao tri pauze za kavu i ručak, te završavao u sedam sati navečer. Radionice su bile raznovrsne, bilo je i onih čisto

isprobavanju lokalne kuhinje.

Taj dan nam je dao potrebnu energiju i motivaciju za sljedeće dane jer smo ponovno zaključili da se ljudsko tijelo ipak ne može dugo nositi s konstantnom neispavanošću i lošom francuskom kavom.

Polako se bližio kraj naše avanturice. Zadnji dan je svaka od grupa prezentirala svoje ideje, izmijenjeni su darovi i porukice među „tajnim prijateljima“ te se ekipa spremala za zadnju večer, odnosno „gala night“. Svatko je obukao najfinije komade odjeće, organizatori su osigurali zvučnike i završili smo projekt u stilu i veselju.

Bilo je tu gledanja horor filmova u kućnom kinu, turnira u stolnom nogometu, grčkih karaoke partija...

zabavnih, ali većinom se tu radilo o mozganju i raspravljanju s članovima ekipe. Mogu reći da sam dosta toga naučila i uživala u velikom broju aktivnosti, pogotovo u raspravama i izradi projekata, ali moram priznati da sam jedva čekala kraj radnog dijela dana. Večeri su bile slobodne za sudionike te je svatko mogao predložiti aktivnost za taj dan. Bilo je tu gledanja horor filmova u kućnom kinu, turnira u stolnom nogometu, grčkih karaoke partija, a i degustiranja raznih europskih delicija (tu treba spomenuti talijanski Limoncello, a i hrvatski Maraskino nije dugo stajao pun).

Sve nas je najviše razveselio slobodan dan. Većina je otišla do Strasbourga i provela dan u turističkom duhu, obilazeći katedralu, fotografiranju i

Rastanak u Strasbourgu bio je težak za mnoge, uključujući nas, pošto se skupila šačica prekrasnih ljudi iz svakog kraja Europe. Malo pomalo, ljudi su odlazili na put svojim kućama, a nas je čekao vjerni Flixbus i ponovno višesatno razgledanje autocesta.

Sretni, sjetni, ali i zadovoljni, stigli smo u Zagreb s otprilike istim mislima i pitanjima u glavi; kada ćemo opet moći vidjeti ljude koje smo upoznali te u koji dio Europe će nas odvesti sljedeći projekt.

